

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 87

Číslo 34

19. srpna 2007

Cena: 6 Kč

IZRAEL A JUDSKO NA CÍRKEVNÍM TÁBOŘE V BOROVNICI

Letošní, již dvanáctý, ročník letních táborů v Borovnici se nesl v duchu První a Druhé knihy královské. Dva oddíly dětí, nazvané Izrael a Judsko podle království, ve která se rozdělila Šalomounova země, se spolu během tří červencových týdnů seznamovaly s příběhy krále Šalomouna a jeho nástupců. Dozvěděly se, jak moudrý a spravedlivý král, stavitel Hospodinova chrámu, postupně na svého Boha zapomínal. Jak se i jeho nástupci odvrátili ze správné cesty, což mělo za následek rozdělení země. Jak Judsko i Izrael musely odolávat útokům nepřátel. Jak se je řada proroků snažila varovat a jakým protivěnováním kvůli tomu museli čelit.

Jako každý rok na děti čekala spousta her, při kterých si hlavní události příběhu mohly oživit. Mezi nejúspěšnější se letos řadila asi Šalomounova stavba chrámu v lese, kde vznikla skutečně úctyhodná díla; budování vodovodního potrubí v Jeruzalémě, při kterém děti musely co nejrychleji spojit do sebe brčka a šlo jim to tak dobře, že ani 250 brček pro jeden oddíl nestačilo; líbila se také hra na havrany, kteří nesli Elijášovi jídlo k potoku Kerítu, zatímco Achabovi vojáci se je snažili chytit a vypátrat i Elijáše; nebo výroba bochánků z vody a mouky, jako to udělala vdova ze Sarepty pro Elijáše, ovšem stejně jako jí ani nám nescházela mouka a voda (nahrazující olej) ubývat, takže část oddílu neustále s malými kelímky doplňovala ze vzdáleného zdroje

zásoby, zatímco ostatní, náležitě upatlaní, hnětli bochánky; rozdělávání ohně z mokrého dřeva, jak se to s Hospodinovou pomocí podařilo Elijášovi na Karmelu; dramatizace příběhu o Nábotově vinici; hledání Achaba ukrytého mezi svými vojáky (po hmatu se zavázanýma očima) a další. Navíc mohly děti každý den zvýšit celkové skóre svých oddílů, pokud našly biblický verš, vztahující se k danému dni, listivě ukrytý někde v táboře. Závěr celotáborové hry patřil velké "bojovce" v lese, na jejímž konci čekal poklad – ukrytá kniha Zákona. Oba oddíly si vyrobily nádherné vlajky, o něž pak sváděly boj se spřáteleným táborem "Ducha zvířat", který sídlil u nedalekého rybníka Valcha, kam jsme se díky krásnému počasí často chodili koupat. Celkové vítězství v celotáborové hře patřilo zaslouženě Izraelcům, Judští však na oplátku vyhráli sportovní olympiádu. Všechny získané body byly na konci tábora sečteny a proměněny v táborové peníze, které bylo možné směnít za dobroty a hračky v našem "krámku" – potom, co již většinu svých skutečných peněz děti utratily na dvou výletech – do Vlašimi a do Benešova. Do Vlašimi jsme putovali 17 km pěšky a velká pochvala patří všem mrňatům, která statečně a sama došla až do cíle.

Letos se naše průměrná věková hranice skutečně značně snížila – jely s námi tři děti pětileté a pár dalších jen o něco málo starších. Tři

třetinu bez rodičů, ovšem se staršími sourozenci, zvládly na výbornou. Velké poděkování patří našim sponzorům, bez kterých by se šest dětí vůbec zúčastnit nemohlo – jmenovitě náboženským obcím v Praze – Michli, Starém Městě a Vršovicích, pražské diecézní radě a ing. Ivo Slamjákoví.

Pražské diecézi děkujeme také za zapůjčení objektu v Borovnici, vděční jsme "naším" milým souse-

dům za pochopení pro naše "řádění" a ochotnou pomoc, kdykoliv o ni požádáme, děkuji také všem vedoucím nejen za práci odvedenou během tábora, ale také za ochotné ruce při dvou přípravných

brigádách. A jak se říká "last but not least": Děkuji Pánu Bohu za to, že jsme všichni tábor prožili ve zdraví, za pěkného počasí a doufám, že se všem líbil.

Jana Krajčířková

NÁKAZA HŘÍCHU

Žalm 51,3-6, Matouš 9,10-13
Vrátil se muž z bohoslužeb a žena se ptá: „O čem kázal pan farář?“, „O hříchu.“ – „A co říkal?“ – „Byl proti.“ – Tento rozhovor, jaký se dost možná vedl nejednou v rozmanitých obměnách, vypovídá, že hřích je sice špatný, ale že se nebere příliš na vědomí. – Když si připomeneme příběh o tom, jak první lidé podleli pokušení sata- na, můžeme ovšem říci, že hřích je záležitost zapeklitá. Z příběhu je možno také vyrozumět, že hřích není původní složkou člověka, učiněného k obrazu Božímu, ale že je to vpašovaná nákaza.

Nyní, zvláště v naší zemi, která podle statistik je nejnevěřetější v Evropě (ne-li snad ve světě vůbec), bývá slovo hřích užíváno s nevážeností až pohrdáním jako cosi významově zvětralého; a když už, tak jako synonymum životních rozkoší a jeho přirozených nároků. Je pouze třeba užítvat hřích v hygienickém balení.

Od kázání se očekávají odpovědi a vysvětlení. Myslím, že tam, kde odpověď je nesnadná, je třeba to přiznat. Záležitosti víry včetně hříchu nebývají tak jasné jako skutečnost, že

čtverec nad přeponou rovná se součtu čtverců nad oběma odvěsnami. Hřích je bytostné porušení, ale lze jej chápat i jako provinění. Proto je v Otčenáši prosba „odpusť nám naše viny“ s podmínkou, že sami jsme připraveni odpustit.

Podle jistého věroučného směru není možno nehršit. Pak se nabízí zdánlivě jednoduché řešení v 1. listu Janově, že „krev Ježíše nás očistí od všelikého hříchu“. Vytrhneme-li však tuto větu ze souvislosti, může se stát pouhou právní definicí, jakou Graham Green rozvedl takto: „Jestliže jsi uvěřil v Krista, pak soudce Bůh převedl Kristovu spravedlnost na tvé konto. A teď tě posuzuje podle měřítek zákona. Co vidí? Všechny tvoje zlé skutky, kterých ses dopustil? Tvoje hříšné myšlenky? Tvůj dnešní hříšný život? Ne! Bůh už tvůj hřích nevidí a nechce vidět, protože ve chvíli, kdy jsi uvěřil, byl převeden zase na Kristovo konto. Bůh ho ztožnil s hříchem. Když se teď Bůh na tebe dívá, třeba i pod lupou, nevidí nic jiného než Kristovu spravedlnost.“

Když Máhátma Gándhí dlel jako

mladý právník v jihoafrické Pretorii, byl seznámen se společenstvím Plymounthských bratří, kteří nazírali podobně jako později Graham Green. Jeden z nich mu řekl: „Když věříme v Ježíšovo zadostiučinění, nevážou nás naše hříchy. Hřešiti musíme, není možno žít v tomto světě bez hříchu.“ Gándhí odpověděl: „Je-li toto křesťanství, nemohu je přijmout. Nehledám vykoupení od následků svého hříchu. Hledím býti vykoupen od hříchu samotného, nebo spíše od myšlenky na hřích.“ To řekl muž, jenž jako málokdo měl odvahu následovat důsledně Krista. Každé neděle vyznávají křesťané při bohoslužbě své hříchy. Ale apoštol Pavel píše v listu Římanům, že „Kristus umřel za nás, když jsme ještě byli hříšníci.“ Jsme tedy nebo už nejsme? Když to opakujeme každou neděli, vypadá to tak, že se s tím nedá nic dělat, že sice stále hřešíme, ale že nám Bůh hříchy stále odpouští. To by však znamenalo, že jsme stále stejní. Avšak Ježíšovo „čiňte pokání“, doslovně „změňte mysl“, znamená: zbavujte se myšlenky na hřích. –

Dokončení na str. 3

O STATEČNOSTI

aneb Kde jsou Boží bojovníci?

Někde v novinách jsem si přečetl, že slova jako statečnost, kázeň, povinnost, čest, obětavost mizí z našeho slovníku... Co je však horší, že mizí lidé, nejen slova. Nejsou lidé, o kterých by bylo hodno říci: statečný a čestný člověk... Co se stalo?

Situace, s kterou se vyrovnávala generace našich prarodičů a rodičů byla úplně jiná, než je dnes. Svět okolo nás i my sami jsme se pod vlivem prostředí změnili. Cílem našeho konání se stalo "mít" namísto "být – existovat". Změnily se pojmy "užívat" místo "prožívat". Slovo morálka patří snad jen do starých českých filmů pro pamětníky... Nemorálnost je zastaralý pojem a zahrnuje egoismus, bezcitnost, hrubost, absenci morálních principů a podobně. Kdo chce být úspěšný nesmí se dívat dozadu, není čas pro slabé...

Svět je plný nenávisti a nepokoje. Kde začít? Není vhodný čas pro církev? Každý z nás si může položit otázky: Jaký je můj žebříček hodnot? Jaké mám priority – hodnoty v životě? Sestra biskupka se v článku Jak volíme aneb Koho nad sebou potřebujeme (ČZ 2006, č. 21) ptá „Patříme k neřádům nebo k (relativně) slušným lidem?“

Je to tak vážné s naší společností, s církví, se mnou samým? Odpovědi jsou nám plně věznic, dětské domovy, množství neúplných rodin, množství opuštěných, osamělých lidí a množství našich přerušovaných a zničených mezilidských vztahů. Nemoc egoismu zasáhla všechny. Nikdo nemá čas. Lidé si přestali naslouchat...

Křesťané mají však velkou výhodu – vědí, kde je pravda, a znají příkázání. Tady je základní úloha pro církev, pro kněze, pro laiky, pro mě, abychom zvedli prapor a bojovali – statečný boj, jako husité, kteří nebojácně bojovali proti přesile, věduce, že Bůh s námi – kdo proti nám. Nedívali se okolo, nevymlouvali se, že dnes není ten správný den – že přesila je velká...

Máme svobodnou vůli – můžeme volit mezi dobrem a zlem a hlavně už dnes můžeme zvednout prapor – statečnosti, čestnosti a odpuštění. Bůh nám všem pomáhá!

PaedDr. Roman Králík, Th.D.

Svátky a naše zodpovědnost

Křesťanské výchově a střetnutí s křesťanstvím výrazně pomáhají církevní svátky. Zůstávají příležitostí a upozorňují (při všech vedlejších zvycích) na původní smysl a význam. Soustředím pozornost na čtyři z nich: neděle, Velikonoce, Vánoce a Letnice.

Neděle – můžeme vůbec neděli označit jako církevní svátek? Dnes už to pro mnohé neplatí, a přece jen je to jeden z nejdůležitějších svátků. Církevní obec se setkává na společných modlitbách, při písních, liturgiích a kázání. Kněží jsou připraveni, aby podali věřícím základní zvěst o záchraně člověka Bohem. V křesťanském chápání je svátkem odpočinku, avšak v mnohem širším významu, než je den pracovního klidu. Neděle je nutné porozumět jako "dni Páně" – vyčleněnému pro Boha. Má to být den, kdy si člověk zvlášť uvědomí konečnost lidského bytí a závislost na Bohu. Neděle je svátkem Zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Pohané dříve neznali žádný volný den, neděle má svůj původ v starozákonním šabatě.

Velká noc – je vrcholem církevního roku, poukazuje na smrt Ježíše Krista, který se stal vítězstvím pro všechny křesťany. Pro člověka zůstává poselství Velikonoc výzvou k následování. Je Kristovou obětí za naše hříchy a můžeme být osvobozeni.

Vánoce – v hlubším významu jsou Vánoce svátkem rodiny, svátkem domova. Obdarováváme se dárky, trávíme spolu čas v kruhu rodiny. Je také připomínkou narození Spasitele a Daru Boha lidskému pokolení.

Letnice – tyto "narozeniny církve" jsou zvláštním svátkem. Duch svatý, který byl seslán v čase Letnic, přichází člověku na pomoc v naší společnosti. Je člověku blíže než on sám sobě. Duch svatý se dotýká lidských srdcí. Je obhájcem ohroženého stvoření a pomáhá nám uvědomovat si naše provinění a dává nám lásku k Bohu.

Křesťané jsou jako poutníci. Na cestě potřebují zvláštní zastavení, občerstvení a odpočinek, aby nepodlehli únavě, starostem tohoto světa, anebo nudě všedních dní. Svátky jsou výzvou, aby křesťan hodnotil svůj život ve světle Písma. Svátky nebudují jen vztah k Bohu, ale k rodině a vztahy mezi jejími členy, budují také církev a společnost. Lidé se scházejí a tvoří jedno tělo. Tělo Ježíše Krista – proto nezapomínejme být spolu a modlit se jedni za druhé. Neneseme totiž zodpovědnost jen za sebe, ale také spoluzodpovědnost za naše rodiny a církev.

PaedDr. Roman Králik, Th.D.

Z kazatelského plánu

12. NEDĚLE PO SVATÉM DUCHU

Povzbuzení k vytrvalosti

Ani ti, kdo v Písmu svatém pilně zkoumají dosavadní dějiny Božího lidu a poctivě se snaží o zbožný život, nemohou opovážlivě tvrdit, že dokonale znají všechny Hospodinovy záměry. Všemohoucí může nás vždy překvapit něčím zcela nečekaným a na nás je přijmout jeho pokyn s poslušnou vírou (jako Abraham). Tak tomu je i s křesťanovou nadějí v konečný Boží a Kristův soud a triumf. Konec tohoto věku a příchod Páně k soudu nelze konkrétně předpovědět k tomu či onomu datu (Mt 24,36). Jednou však ten čas najisto nastane. Proto k našemu nadějnějšímu očekávání patří stálá bdělost a připravenost. Křesťan nemůže činit jinak než neupínat se k žádné domnělé jistotě, vyhlížet zrakem víry k zaslíbenému království a zároveň plnit svědomitě, věrně i statečně své denní mravní povinnosti.

Vstup: Gn 15,1-6 (Gn 19,23-29)

Tužby:

2. Abychom setkání s Pánem bděle a strážlivě očekávali ve věrném plnění svých povinností...
3. Aby naši víru živou a čistou až do konce uchoval a vedl nás důsledně Kristovou cestou...

Epištola: Žd 11,1-2.8-19

Evangelium: L 12,32-40

K obětování: 2Te 2,15-17

K požehnání: Iz 24,17-23 (1 P 5,6-11)

Modlitba:

Pane Bože, stále znovu nás ujišťuješ, že jsi náš spravedlivý Soudce i láskyplný Zachránce a milující Otec. Děkujeme, že nás učíš bdělosti a nadějnějšímu očekávání příchodu svého Syna ve slavném triumfu. Prosíme o dar pravé moudrosti v Duchu svatém, abychom nezaměňovali své okamžité pozemské nápady, touhy a zájmy s věčným cílem, který chystáš bdělým a věrným. Prosíme o sílu a statečnost, ať žijeme podle Kristových slov a v den soudu můžeme stanout mezi těmi, jichž se bude týkat tvá láska a odpuštění.

Vhodné písně: 26, 36, 48, 61, 62, 106, 150

MATEŘSKÝ ÚL

aneb Podobensství o demokracii, která je založená na osobní odpovědnosti a kázni

Povídka z knihy: Actions and Reactions by Rudyard Kipling, Macmillan and Co., limited, St. Martin's Street, London, 1909, str. 81-106

Bylo už pozdní odpoledne, ale ještě docela příjemně teplo. Vytáhla jsem si žehličky prkno na zahradu a žehlila čerstvě uschlé prádlo, ještě provoněné letním vzduchem. Dítě běhalo kolem, pes se povaloval poblíž, ptáci zpívali, vzduchem se nesl bzukot hmyzu. Vtom jsem si všimla, že v psí misce s vodou leží včelka. Vytáhla jsem ji, ale byla vyčerpaná a hrozně prochladlá. Ležela mi na dlani a do života se jí moc nechtělo. Dýchala jsem na ni teplý vzduch a - ejhle, pohnula se. Opatrně jsem ji položila na žehličky prkno, suchoučké a vlhčivé. Přiblížila jsem k ní sálající žehličku. A včelka se znovu pohnula. Začala si mnout hlavíčkou. Zadními nožkami si otírala křídla. Zavířila křídly. Popolezla k tepličce, celá už živá, dosýchala a nahřívala se. A najednou - byla pryč. Snad jí to teplo vystačilo na cestu domů...

Kdyby včelstvo nebylo tak staré a úl tak přečpaný, Zavíječka by se nikdy nemohla dostat dovnitř, ale tam, kde jsou včely příliš natěsnané na česnu, nutně musí být nemoci nebo paraziti. Horečka v úlu stoupala s červnovou snůškou medu a ačkoli větračky pracovaly křídly do úplného zemdení, aby udržely úl chladný, všichni trpěli. Jedna mladá včela, úplně přetížena nákladem, přistála na okraji česna. „Promiňte,“ začala, „víte, tohle je můj

první let pro med. Můžete mi laskavě říci, zda to je můj -“

„- vlastní úl?“ dokončila Strážkyně. „Aho! Koukejte zabzučet dovnitř k stejně zeleným mládatům z vaší snášky! Další!“

„Hanba!“ křičelo půl tuctu starých dělnic s unavenými křídly a nervy; byla tam tahanice a bzukot, zmatek a hemžení.

Malá šedá Zavíječka se příkrádala do zmatku na přistávací ploše česna blíž a blíž a čekala na svou příležitost celý den. Pak se protáhla dovnitř jako duch a vědouc dobře, že se musí vyhnout starým a zkušeným včelám, které by ji okamžitě vyhnaly, mazaně se dostala k rámkům, kde nejmladší včely, které ještě nikdy neviděly vanoucí vítr nebo květiny, byly ochotné zbaštit všechno, co se jim řeklo o životě. Tam byla bezpečná; věděla, že mladušky budou tolerantní k jakémukoli druhu cizinců (vetřelců). Kousek vedle ní přicházela včela, která měla nepříjemnost se Strážkyní.

„Tak jaký je svět, Melisso?“ řekla družka.

„Krutý! Přinesla jsem plný náklad prvotřídního materiálu a Strážkyně mi řekla, abych s tím šla někam, jako bych přinesla něco hnusného.“

„Kdybyste jen slyšely,“ řekla Zavíječka hedvábně, „ten drzý tón Strážkyně, když mistrovala naše sestry! To pobuňuje celou Komunitu!“ Snesla vajíčko. Pro ten účel se tam přece vloudila.

„Byl tam chaos, myslím u Brány,“ odkašlala si Melissa, „vy jste tam byla, slečno - ?“ Nevěděla si rady s oslovením poněkud slizké cizinky. „Neříkejte mi slečno. Jsem sestra všech utrápených a přepracovaných. Moje srdce krvácí, když pomyslím na tíhu vašeho břemene.“

Zavíječka pohlédla Melissu svou jemnou nožkou a snesla další vajíčko. „Vy tady nesmíte snášet,“ vykřikla Melissa. „Nejste královna!“

„Ale, mé drahé dítě, já vám dávám své nejsvětější a nejčestnější slovo, že tohle nejsou vajíčka, ale moje zásady a já jsem ochotná za ně zemřít,“ zvýšila poněkud hlas, aby jí bylo slyšet v šustotu přešlapujících nožek okolo. „Pokud byste mě chtěli zabít, spá-nembohem, udělejte to.“

„Nebuď protivná, Melisso,“ řekla jedna mladuška zaujatá půvabem Zavíječky, která přitom záhyby svých křídel cudně ukrývala vajíčka, jež nepřestávala snášet.

„Vždyť nic nedělám,“ odpověděla Melissa. „To přece ona!“

„Ach, nechte teď hádek, a potom, až mě zabijete, aspoň o mně napište, že tu s vámi žila ta, která vás milovala.“ Za každým slovem vzlykající, Zavíječka zacouvala do zástupu mladušek. Opuštěná Melissa byla celá popletená a mrzutá. Pak zavolala do tmy: „Skladnice!“

Přeložili: Michaela Procházková a David Pacovský
(pokračování příště)

Nad Písmem

POVZBUZENÍ K VYTRVALOSTI

Kdyby hospodář věděl, v kterou hodinu přijde zloděj, stačilo by natáhnout si budíka a nezvaného hosta pak chytit při činu. Ale protože lupiči své návštěvy nehlásí předem, nemohou si hospodář ani služebníci luxus spánku dovolit.

S Kristovým druhým příchodem to bude obdobné. Nevíme, kdy nastane, a proto je třeba bdít. Je to však vysilující, držet permanentní stráž, ba přímo nemožné – stejně jako se nám asi zdá být tvrdé, že kdo na příchod Syna člověka nebude připraven, přijde o všechno. Cožpak Boží království nastolí ten, jehož láska a milosrdensství jsou příslovečné?

Jak ale vůbec máme být připraveni na konec všeho, když na druhé straně musíme očekávat další dny a "normálně" v nich žít? Jak máme něco plánovat, pracovat a nést odpovědnost v setkání s výzvami k bdělosti pro příchod Páně?

Z historie se můžeme poučit, že vsadit všechno na jednu kartu vede k extrémům. Mnohá probuzenecká a sektářská hnutí orientovaná na brzký příchod Páně, v nichž se řada věřících přestává starat o druhé, zbavuje se všech závazků a majetku, končívá zklamáním a leckdy i ztrátou víry. Znamením opačného postoje bývá pasivita: konec je v nedohlednu a není prozřetelné upínat se k falešným nadějím, že Bůh v brzké době v našem životě cokoliv změní. Existuje nějaká třetí cesta uprostřed

té, na níž nemyslíme na nic jiného než na Kristův příchod, a té, na které pohodlně sedíme anebo bereme věci do svých rukou?

Naštěstí ano! Je třeba si jen uvědomit, že v životě Ježíše Krista už Bůh řekl své definitivní slovo. Smrt byla přemožena, hřích odpuštěn, zmo bylo zaseto a obilí zraje ke žni. Zbývá jediné: starat se o úrodu, aby jí bylo co nejvíce sklizeno.

Lampy, které mají hořet, svítí věrným a rozumným služebníkům, kteří nečekají s rukama v klíně, až se jejich Pán vrátí. Bdělost je aktivitou s cílem vyrovnat stezky tomu, který neodvratně přijde. Nesmíme být zastížení v odmítání toho, že zítra může být všemu konec, ale ani uprostřed pustého domu, z něhož jsme všechno vystěhovali pro naději, která nám nedovoluje žít.

Kéž nás Pán zastihne bdící: nejen na modlitbách a ve zbožném čekání na jeho anděly, ale i na cestě k lidem, s hlavou plnou plánů, uprostřed budování, výchovy dětí, zasévání, najímání nových dělníků na jeho vinici, s rukama od hlíny.

Luther kdysi prohlásil, že kdyby věděl, že se blíží konec světa, šel by zasadit strom. Věděl, že je třeba modlit se, jakoby už zítra měl nastat konec všeho a pracovat, jakoby před námi bylo ještě tisíc let. Nemusíme všechno stihnout, dokončit a dokázat. Máme bdít. Být v každé chvíli svého života na správném místě: ve

službě Bohu a na cestě za Kristem si uvědomovat, že láska musí naplňovat náš dům, víra naše srdce a naděje veškerou naši práci.

Aleš Tomčík

*Svatý Bože,
vzýváš nás,
aby naše důvěra v tebe
nebyla podlomena
a abychom vytrvali
ve víře.
Musíme však
na sebe vynat,
že býváme ospalí
a jen těžko
překonáváme
svou nedověru.
Nepočítáme
s tvým příchodem,
málo na tebe myslíme
a ztrácíme důvěru.
Prosíme,
obnov svá zaslíbení,
osvěž naši naději
a otevři nám pohled
do nebe ke tvé slávě.
Dej nám vytrvat
až do konce,
abychom byli spasení.
Probuď nás
z naší sebezjistoty
a zaneprázdněnosti
a pomoz nám
nepromarnit tento čas
spásy a milosti.
Amen.*

NÁKAZA HŘÍCHU

Dokončení ze str. 1

A také řekl: „Musíte se znovu narodit.“ - Jednou jsem hovořil s biskupem Jednoty bratrské Adolfem Ulřichem o znovuzrození. Shodli jsme se na tom, že to není zpravidla náhlý obrát o 180 stupňů, ale spíše proces, který může trvat i dlouho. Jde o to přemáhat hřích a tak se činně podílet na svém spasení, jak je psáno v listu Filipským: „S bázni a třesením spasení své konejte“ (2,12) – to je podle Kralických; ekumeničtí překládají „s bázni a chvěním uvádějte ve skutek své spasení“, u Žilky stojí „pracujte o své spáse s bázni a strachem“ a Ondřej Petruš uvádí „pracujte s úzkostlivou bázni o to, abyste došli spásky“.

Původce listu Pavel, píše ovšem v listu Efezským: „Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar, není z vašich skutků.“ - Když to dáme dohromady s vlastním konáním svého spasení, znamená to, že spasení je sice dar Boží, ale že to není žádný narozeninový dort; že je odpovědí Boží na naše úsilí, které je ovšem také spojeno se skutky. Tedy: pracovat s bázni Boží o své spáse značí též přemáhat s Boží pomocí hřích. Žalmista, jehož slova pokání jsme si na počátku uvedli, neprosí o očistění od spáchaní nějaké příštné nepravosti, ale o očistu trvalou. - Na konci své uvědomělé cesty víry i života nemáme být stejní jako na začátku. Nikoli stejný dnes, jako jsme byli včera. O tom nás přesvědčují Pavlova slova o běhu pro věnec vítězství a především ovšem samo Ježíšovo evangelium se svým „proste, tlučte, hledejte“, nebo „shromážďujte si poklady na nebi“.

Ježíš řekl, že přišel povolávat ne spravedlivé, ale hříšníky ku pokání. Nahlédneme-li pod povrch slov, vidíme, že Ježíš měl na mysli ony domněle spravedlivé, ale také hříšní-

ky nikoli sice domnělé, ale ty, kdo mají snahu se vymanit ze závislosti na hříchu.

Ježíš pronesl navíc něco, co vyvrací předpokládanou celoživotní závislost na hříchu. Řekl: „Buďte dokonalí.“ Ale věta pokračuje: „jako je dokonalý váš nebeský Otec.“ Nejde o rovnost s Bohem, jakou podle biblického zobrazení nabídl satan lidské dvojici v ráji, ale o to nejpodstatnější, z čeho Ježíš ku své výzvě vychází: „Milujte!“ Až po ty nepřátele. Že to je těžké, pověděl už Masaryk: „Pokud se lásky k bližnímu týká, přijímám to přikázání, jak je doporučil Ježíš, v celém rozsahu: že máme milovat i nepřátele – je to možné, třebaže nesnadné. To mne nezabavuje práva i povinnosti odpírat křivdě a útlaku; ale snažím se být k nepříteli čestný a spravedlivý.“ Jak se jeví, láska je patrně jediný účinný způsob, jak přemáhat hřích.

V prvním listu Korintským, ve známém chvalo zpěvu lásky, čteme: „Lásky kdybych neměl, nic nejsem.“ Stojí tam také psáno, že vnímáme jen nejasně, dokud žijeme tady na zemi; že naše poznání je jen kusé: tak i naše dokonalost. K té však vede právě ta jediná cesta, cesta Ježíšova, cesta lásky. Dovolte mi citovat ze Silesiova Cherubského poutníka:

„Jen heslo „Láska“ hled si pamatovat, sice, až půjdeš do nebe, nepředeš přes hranice.“

Ve středověku byl rozšířen názor, že člověk má milovat Boha a bližního, ale sám sebe má nenávidět. Tak to není. Člověk, učiněný k obrazu Božímu, se nemůže nenávidět. Nenávidět hřích v sobě, své nepravosti, prohřešky, provinění tolikého způsobu, to jistě; nenávidět to, co do nás nepatří, co musí ven, to ano. Jaká je naše pravá, žádoucí podoba? Apoštol Pavel o tom píše: „Nevíte, že jste Boží chrám a že ve vás bydlí Boží

duch?“ A o něco dále: „Nevíte, že vaše tělo je chrám Ducha svatého, který ve vás bydlí a kterého vám dal Bůh?“ Pavel to napsal Korintánům; smíme to vztáhnout také na sebe? Jistě ano, jinak by nám neměl dopis co říci. Vedme myšlenku o chrámu Božím v nás důsledně: jestliže tam má být, pak v nás není oprávněné místo pro hřích.

Doznejme si, že v nás Duch Boží moc netruhá, že v nás hřích stále je a působí. Ale nesmí zde být zabydlen, je to cizí těleso ve hříšti. „Hřích ve dveřích leží,“ znějí Hospodinova slova Kainovi. Jak jej pojmenovat? Hřích, jenž leží ve dveřích, je využitelný podle našich sklónů a libostí, počínaje, jak stojí v desateru, zabíjáním, smilstvem a krádeží, přes závist, lež, podvod, zlobu, marnivost, lakotu, útlak, nenávisť, nepřejícnost. Je to úplný hypermarket možností. Kdybychom se s hříchem smířili, byla by jeho moc v nás stále stejná. Je stále stejná nebo slabší? Kéž slabší, kéž konáme onen pavlovský běh za věnec vítězství či budování chrámu Božího je naším žádoucím stavem.

Být chrámem Božím – co to znamená? V jakém způsobu sídlí či má sídlit Duch svatý v nás? Dá se poznat podle darů, na kterých si mnozí zakládají? Jsem přesvědčen, že ne, ale že Duch svatý se jeví ve zřetelně zářící podobě Lásky.

Při našich přemýšleních o stavbě domu a o svaté chudobě si uvědomujeme, že takové úsilí není vůbec snadné. Právě tak je to s názkou hříchu. Jak se pohybujeme na své cestě od hříšnosti ke spáse? Stojíme, loudáme se, jdeme? Nebo snad couváme? Měli bychom si pospíšit, neboť neznáme dne ani hodiny svého pozemského času.

Miroslav Matouš

40. výročí Husova sboru ve Vracově oslavila místní obec také křtem

ERC na Slovensku hřadá tajomníka

Vzhľadom na skutočnosť, že v konkurze dňa 4. júla 2007 nevybrala Ekumenická rada cirkví v Slovenskej republike (ERC v SR) žiadneho uchádzača opakovane vypisuje konkurz na obsadenie miesta generálneho tajomníka. Kvalifikačnými predpokladmi úspešného kandidáta sú vysokoškolské vzdelanie, teologické vzdelanie je prednosťou, prax v riadení organizácie a znalosť anglického jazyka, znalosť nemčiny ako ďalšieho jazyka je prednosťou.

Zaujímavosťou musia predložiť odporúčanie vedenia niektorej z členských cirkví ERC v SR, informuje o tom text konkurzných podmienok, ktorý je zverejnený na internetovej stránke www.ekumena.sk.

Termín predkladania prihlášok je do 14. septembra 2007. Prihláška musí obsahovať profesijný životopis, odporúčanie členskej cirkvi ERC v SR a stručné predstavenie tém, ktoré uchádzač vníma ako aktuálne v oblasti spolupráce cirkvi na Slovensku a vo svete.

Prihlášky je potrebné zaslať na adresu: Ekumenická rada cirkví v SR, Palisády 48, 811 06 Bratislava. Termín a miesto konania konkurzu: 19. septembra 2007 o 13:00 hod; Palisády 48, 811 06 Bratislava. Výberovú komisiu tvoria členovia Riadiaceho výboru ERC v SR. Výberová komisia si vyhradzuje právo nevybrať žiadneho uchádzača. Termín nástupu do zamestnania je najneskôr 31. októbra.

(red)

RESONANCE KONCERTOVALA VE ŠVÝCARSKU

Komorní sbor Resonance, partnerský soubor náboženské obce Praha 1 - Staré Město, s dirigentkou Mgr. Milušou Pospíšilovou a pod skvělým organizačním vedením manželů Kdýrových, opět nedávno vyrazil do světa. Soubor se shromáždil 29. června až v 22 hodin večer, protože cíl tentokrát ležel téměř za humny, luxusní autobus s řidičím Jirkou a Pepou již čekal a mohlo se vyrazit.

Po poměrně krátké cestě již všechny přivítal slunečný Bern se všemi svými půvaby, kavárníčkami s báječnou místní kávou, kostely, úžasnou barvou zdejší řeky Aare atd. (kromě medvěďů, ti se nás zřejmě zalekli). Brzy jsme však museli jet dál - čekala nás ještě dlouhá cesta do místa týdenního pobytu, horské vesničky Saas Grund, kam jsme také v pozdním odpoledni, se zastávkou u vodního hradu Chillon šťastně dorazili.

Od prvního dne pobytu jsme měli pocit, co je Švýcarsko zač - jsou to hory, vysoké hory a hrozně moc vysoké hory.

Náš první celodenní výlet mířil rovnou do výšky 3500 m, na horu zvanou Allalin. Jako rozčvičku jsme se jeli nejdříve podívat na to, čím kon-

čilo naše údolí - bylo by snad lepší to však nevědět: byla to přehrada Matmark...

Ta představa, co by se stalo, kdyby se přehrada protrhla (což se před pár lety skutečně stalo) nebyla moc povzbudivá - a tak se náš soubor raději honem vyfotil, dokud hráz ještě držela. Ale zpět na vrchol Allalinu: měli jsme nádherné slunečné počasí, bylo totiž právě 1. července.

K cestě na vrchol, kam bychom vlastními silami samozřejmě těžko dorazili, jsme použili kromě kabinkové lanovky také tzv. alpské metro - lanovku pod zemí. Za svou »odvahu« se následně mnozí z nás odměnili posezením v nejvyšší otočné restauraci na světě. Po návštěvě ledové jeskyně šli ti odvážnější z nás pěšky aspoň dolů, do vesnice Saas Fee, ostatní opět použili lanovky. Všichni však absolvovali cestu ze Saas Fee do Saas Grundu, která je pojata, jako je to v Alpách typické, jako křížová cesta s mnoha kapličkami.

Pondělí s výletem do Ženevy a Lausanne pro nás bylo většinou zklamáním - prostě kosmopolitní města, plná kravatácků, nic zvláštního. Zato úterý, to byl den rekordů. Jelo se na celý den

do Francie, do Chamonix. Po napínavé cestě autobusem po úzkých silničkách v příkrých svazích nás čekala Jeho Excellence Mont Blanc, nejvyšší hora Evropy. Cesta nahoru kabinovou lanovkou, která byla jiného typu než ty švýcarské, nebyla nic pro slabé povahy; kabina se občas hodně rozhoupala, musela zastavovat, občas i couvat... Dosáhli jsme však rekordní výšky 3845 metrů, nahore na Aiguille du Midi nás uvítala typická sněhová vánice.

Zde nahore pak už padal jeden rekord za druhým - nejtudenější červencový den, jaký jsme zažili (-7°C), jistě nejvyšší kávačka v životě, nejzmrzlejší a nejmocněji páchnoucí WC v Evropě (raději bez fotky)... Cesty lanovkou představují speciální zážitek sám o sobě, cesta shora dolů skoro působí jako cesta minulostí naší planety: nejdříve pouze kameny, kolem výšky 2800 metrů začínou první náznaky drobné vegetace, kolem výšky 2500 náhle exploduje barevná záplava nízkých růžových pěnišníků s občasným nesmělým keříkem kleče. A teprve dost daleko pod hranici 2000 metrů začne normální vzrostlý les.

Ve středu nás čekal výlet k nepopu-

lámější a zřejmě nejkrásnější hoře Švýcarska, k Matterhornu. To prakticky znamenalo výlet »zubačkou« do pro nás už rekreační výšky 3115 metrů na Gornergrat. Na plošině v této výšce, umožňující fantastický panoramatický 360° rozhled, náš sbor tomu velikánovi zazpíval.

Ač nám tradičně přálo počasí a slunce zářilo ze všech sil, kolem vrcholku Matterhornu byly mraky. Ale snad to ujasnění, že »lev už dnes spí«, přece jen zapůsobilo, že se nám alpský král aspoň na chvíli ukázal v celém svém majestátu.

Překvapením pro mnohé z nás bylo - ovšem až zpětně - že obchůdky na vrcholu Gornergratu byly levnější než dole v Zermattu, a ty v Zermattu pak levnější než ty v Curychu... Inu, chybami se člověk učí.

Ve čtvrtek nás čekal první z koncertů, takže byl volnější den. Část výpravy šla na výlet, část jela na výlet do Sionu, kde jsou k vidění nejstarší funkční varhany na světě z roku 1390.

Večer byl koncert v místním kostele v Saas Grundu, který se po všech stránkách vydařil. Sbor zpíval uvolněně a s radostí.

Během koncertu několikrát zazněly i zdejší krásné varhany firmy Späth AG, Rapperswil z roku 1991.

No a pak už naše cesta směřovala ke

svému finále. V pátek nás čekal dlouhý přejezd do Curychu přes Furkapass ve výšce 2400 metrů. To je ona výška, kde se velice daří různým alpským kyticám - a na Furkapassu to byly, jako nikde jinde, kupodivu pomněnky. A tak slibujeme, nezapomeneme (ani nemůžeme; kvůli serpentínám bylo špatně snad úplně všem :-)

Curych sám je sice hezké město, jako všechna velká města Švýcarska s výjimkou Bernu leží na jezeře, pro nás však přece jen kapku drahé, zatím (i když frank vůči koruně stále nadějně klesá). A pak přišel už poslední den cesty s magickým datem 07. 07. 07, který jsme celý strávili v Luzernu.

Luzern leží na břehu Vierwaldstättského ledovcového jezera, které má neuvěřitelně krásnou barvu. Užili jsme si krásnou a pohodovou plavbu parníkem a měli jsme spoustu času na prohlídku města. Blížil se však večer a náš druhý koncert. Nezbývá než konstatovat, že tentokrát byl »andělský chlebiček« hodně tvrdý...

A pak jsme dojeli šťastně do Prahy a mohl zazvonit zvonec.

Irena Štěpánová

Pozn. red.: Krásné fotografie a ukázky z koncertů najdete na webových stránkách www.svmikulac.cz

ZPRÁVY

Horizont vás zve

Sřídisko diakonie a misie Penzion Horizont, Praha 6-Suchdol, Na Vrchmezí 8/231, připravilo nejen pro své klienty ale i pro ostatní návštěvníky následující program:

* pondělí 20. srpna - dokumentární odpoledne: Gurmánský výlet do Německa (velkoplošná projekce)

* středa 22. srpna - Balada z hadrů – audiozáznam scén a předscén hry W+V v podání Jana Wericha a Miroslava Hornička

* čtvrtek 23. srpna - hudební kavárna: rok s českou hudbou: Česká varhanní tvorba (Černohorský, Zach, Seger, Bixi, Janáček, Martinů, Eben)

* pondělí 27. srpna - dokumentární odpoledne: Thajsko a Malajsie (velkoplošná projekce)

* čtvrtek 30. srpna - videokavárna: Kid – USA 1921, jeden z nejlepších filmů Ch. Chaplina.

Začátek pořadů je vždy v 15 hodin.

(jp)

Změny telefonu

Poznamenejte si laskavě nové telefonní číslo pro styk s náboženskou obcí Kunčice pod Ondřejníkem, které je 728 759 623.

Rovněž náboženská obec Náměšť nad Oslavou ohlašuje nové číslo telefonu: 605 389 650.

(red)

Tip na výlet

Radar - slovo, které stále hýbá politickou scénou. Pokud se chcete podívat do míst, kde má stát americký radar, a přitom si nasbírat houby, je dobré se

do těch míst vydat. Obec Míšov leží při silnici Rožmitál pod Třemšínem - Plzeň a má autobusovou zastávku. Vlakem se jede do stanice Příkose. Stavěniště pro radar se nachází v lese 2 km od Míšova a 1,5 km od obce Teslíny. Svážné cesty pro dřevo ve vojenském újezdu jsou dobře udržované, ale nejsou turisticky značené, proto si vezměte mapu, kompas či GPS. Podle zdatnosti můžete vidět Padrtské rybníky, tankovou střelnici či Trokaveckou skálu.

Uskuteční-li se výstavba radaru, pak se již do vojenského prostoru nepodíváte.

Jan Vlasák

Výběrové řízení

Ekumenická rada církví v ČR vyhláší výběrové řízení na pozici mediálního referenta/referentky (na vedlejší pracovní poměr).

Požadavky:

* ukončené SŠ nebo VŠ vzdělání
* orientace v mediálním prostředí
* komunikační schopnosti
* schopnost dobré písemné a verbální formulace

* výborná čeština, angličtina (další jazyky výhodou)
* znalost práce s PC - Office, grafické programy, internet (zkušenost s jednoduchou administrací webových stránek)

* Popis práce:

* monitoring médií

* příprava tiskových zpráv

* mediální koordinace projektů ERC

* aktualizace webu ERC

* komunikace s církvemi

* komunikace s médii

* komunikace se zahraničními partnery ERC

* příležitostná výpomoc při zabezpečování ekumenických akcí.

Pro více informací se obraťte na Zuzanu Dvořákovou (vedoucí tajemnice ERC), tel. č.: 271 742 850 nebo na e-mail erc@ekumenickarada.cz.

Přihlášky spolu se strukturovaným životopisem zasílejte nejpozději do 15. září na e-mail erc@ekumenickarada.cz nebo písemně na adresu Ekumenická rada církví, Donská 5, 101 00 Praha 10.

Ekumenická rada církví v ČR (dále už jen ERC) je společenstvím křesťanských církví působících na území ČR, které spolupracují v různých oblastech života církví (viz www.ekumenickarada.cz). Jejich aktivity jsou koordinovány ze sekretariátu ERC se sídlem v Praze, jehož práci řídí vedoucí tajemnice za podpory svého asistenta.

(erc)

Program pro stевardy

Světová rada církví pořádá ve dnech 6.–22. února 2008 v Ženevě Program pro stевardy. Tento program je jedinečnou příležitostí pro dvacet pět mladých účastníků z celého světa poznat ekumenické hnutí, rozličné tradice, denominace i kulturu, získat zkušenost týmové práce a procvičit si aktivní znalost anglického jazyka.

Program budou tvořit tři fáze: ekumenický výukový program, zasedání Ústředního výboru Světové rady církví, plánování ekumenického projektu. Týden před zasedáním ÚV SRC se stevardi zúčastní týdenního výukového programu, který je seznámí se základními otázkami světového ekumenického dění.

(Ústřední výbor Světové rady církví se schází každých osm měsíců, aby monitoroval a korigoval směr práce SRC.)

Pracovní náplň stevardů: administrativní (příjem a třídění pošty, odepisování, dokumentace, tisková kancelář), výpomoc v zasedací místnosti, ozvučení, prodej, bohoslužebná výpomoc. Podmínky pro uchazeče: věk od 18 do 30 let, znalost angličtiny (angličtina je pracovním jazykem programu, proto je vyžadována její dobrá znalost), schopnost týmové spolupráce s lidmi z rozdílných zemí i kultur.

Financování: ubytování a strava během zasedání bude hrazena pořadatelem, SRC dále poskytne malé kapesné, cestovné si hradí účastník sám (možnost požádat pořadatele o příspěvek na dopravu – viz www.ecumenicalyouth.org).

Přihláška ke stažení je na www.ecumenicalyouth.org, vyplněnou přihlášku odešlete tak, aby do 20. září došla pořadateli (veškeré kontaktní informace naleznete v přihlášce).

Více informací na: www.ecumenicalyouth.org.

(vp)

Kontaktní adresa

Pro styk s náboženskou obcí Karlovy Vary je možno použít e-mail: NabozenskaobecCCSH.KarlovyVary@seznam.cz nebo

NOCCSH.KarlovyVary@seznam.cz. Naše webová adresa je www.nabozenskaobecccshkarlovyvary.info.

Bohunka Hanková

(Řešení z minulého čísla: Pravý poklad.)

Jana Krajčířiková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wucherlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčířiková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220 398 107, fax: 220 398 123,

mail: cesky.zapas@csh.cz, Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9, tel.: 234 092 851, predplatne@predplatne.cz

KALENDARIJUM – SRPEN

20. 8. 1787 - Jako nové orgány trestního soudnictví byly zřízeny v krajích kriminální soudy, které soudily obviněné bez rozdílu stavovské příslušnosti. Pro Čechy bylo ustaveno 15 kriminálních soudů, pro Moravu 6 a pro Slezsko 2.

22. 8. 1907 - 84 poslanců Českého klubu (mimo klub stáli sociální demokraté) podalo na říšské radě státoprávní ohrazení.

23. 8. 1332 - Český král Jan Lucemburský uzavřel s císařem Ludvíkem IV. přátelskou smlouvu, v níž slíbil Jan pomoc při smíření císaře s papežem.

23. 8. - 3. 9. 1547 - V Praze se sešel tzv. bartolomějský sněm, jemuž Ferdinand předložil tyto požadavky: 1. Zrušení všech závazků stavovského spolku a všech usnesení z března t. r.; 2. Zákaz všech stavovských spolků; 3. Královské právo při obsazování zemského soudu a zemských úřadů; 4. Právo korunovace králových dědiců již za života krále (bez vědomí a souhlasu stavů); 5. Rozšíření komorního pozemkového majetku a převedení cínových a stříbrných dolů do rukou Ferdinanda. Sněm výrazně posílil postavení panovníka vůči stavům a odsoudil stavovskou opozici k defenzivní politice. Byl vydán zákaz krajského uspořádání v Čechách (od poloviny 15. století se ustálil systém 14 krajů - Kouřimský, Slánský, Žatecký, Litoměřický, Boleslavský, Hradecký, Chrudimský, Čáslavský, Bechynský, Prácheňský, Plzeňský, Vltavský, Podbrdský, Rakovnický) a dvou krajů "zevnějších" (Trutnovský a Loketský).

23. 8. 1927 - Vypukla tzv. sázavská aféra, kdy čtyři členové Omladiny, mládežnické organizace Národní obce fašistické, přepadli na Sázavě vilu dr. Vorla, pracovníka ministerstva obrany, aby se zde zmocnili dokumentů, které svědčily proti generálu R. Gajdovi. Výsledkem bylo, že Gajda byl zbaven poslaneckého mandátu a odsouzen na 2 měsíce.

24. 8. 1882 - Narodil se v Praze **Max Urban** (+ 17. 7. 1959 tamtéž) - architekt a urbanista, filmový kameraman a režisér. Byl dlouholetým spolupracovníkem časopisů Styl (a jeho šéfredaktorem v letech 1934-35) a Architektura ČSR. Patřil ke členům Spolku výtvarných umělců Mánes a také Svazu architektů ČSR. Patřil také k průkopníkům českého filmu, založil jednu z prvních filmových společností (ASUM), v níž vytvořil němé filmy *Srdce žaby*, *Dáma s barozem* (1912), *Prodaná nevěsta* (1913), *Konec milování* (1913). Vedle toho se Urban zabýval i urbanistickou problematikou, známé jsou jeho více-méně utopické projekty, které vydal tiskem pod titulem *Ideální Praha* (1919) a v nichž řešil podobu Velké Prahy. V letech 1924-39 byl tajemníkem studijní kanceláře Státní regulační komise, zároveň se zúčastnil řady urbanistických soutěží (Letná, 1920; Kutná Hora, 1924; vnitřní Brno, 1924). Podílel se na základním urbanistickém řešení zahradní obytné čtvrti Barrandov (po 1927), kterou pojal jako český "Hollywood", ovšem ve funkcionalistické podobě. Na Barrandově navrhl mimo jiné restauraci Terasy (1927-29) a areál filmových ateliérů společnosti AB (1931-34), stavby rovněž podmíněné funkcionalismem. Po 2. světové válce se k urbanistické problematice vrátil rozsáhlou publikací *Urbanistická maxima* (1947).

25. 8. 1482 - Zemřel ve Vyškově biskup **Tas (Protas) z Boskovic** (* 1446) - moravský šlechtic a duchovní, biskup olomoucký. Tas pocházel z černohorské větve starého rodu pánů z Boskovic. Otec Beneš Černohorský byl podkomořím Moravského markrabství a roku 1451 se odfekl s celou rodinou kalicha. Jeho syn, "prelát osvěcený a svobodomyšlný, nadšený duchem humanismu", se sice stal 1457 olomouckým biskupem, ale svou podporou Jiřího z Poděbrad vzbudil velkou nevoli papežské kurie. Tím spíše, že pod jeho vlivem na stranu Jiříka přešlo i Brno, Jihlava a Znojmo. Až hrozba klatby a ztráty všech statků postavila Tase do řad nepřátel kališnického krále po bok Matyáše Korvína. Účastnil se i jeho tajné korunovace na českého krále v Olomouci 1469. O rok později už jeho jménem vyjednával s Jiříkem. Po jeho smrti však Matyáše opustil, podporoval Jagellonskou kandidaturu na český trůn a vedl poselstvo do Polska, které oznámilo volbu Vladislava. Tas měl velké zásluhy o zvelebení školství na Moravě a také o založení první tiskárny. Zemřel na mor.

25. 8. 1617 - Na moravském zemském sněmu v Brně byl Ferdinand Štýrský přijat (ne zvolen) za budoucího markraběte, když Moravanům potvrdil všechna privilegia a svobody v dosavadním znění (osobně je stvrdil 6. září t. r. v Brně). Podobným způsobem byl Ferdinand přijat za panovníka od sněmu slezského a obou lužických sněmů v září t. r.

25. 8. 1647 - Postup Švédů byl zastaven v bitvě u Třebele, kde jejich oddíly utrpěly značné ztráty. Wrangel poté opustil již v září Čechy a ponechal jen švédskou posádku v Chebu. Vojenským neúspěchem se podstatně zhoršily vyhlídky na prosazení (švédského a exulantického) požadavku do prvního návrhu smlouvy - obnovení předválečných politických a náboženských poměrů ve střední Evropě.

26. 8. 1902 - Narodil se v Sokolci u Nymburka **František Novák** (+ 27. 4. 1940 v Neuilly ve Francii) - československý sportovní letec, vítěz mezinárodních závodů v Polsku (1933), Španělsku (1935), Francii, Rumunsku (1936), Švýcarsku (1937) a mnohých jiných soutěží. Se svými žáky vytvořil slavné akrobatické trio, které sklízelo úspěchy po celé Evropě. Po okupaci Československa se mu podařilo uprchnout přes Polsko do Francie, kde vstoupil do francouzského letectva a okamžitě se zapojil do boje proti Německu. Nacisté za jeho sestřelení vypsalí odměnu 100 000 marek. Zemřel ve vojenské nemocnici. Tři dny po operaci žaludku doslova utekl do své stíhačky, ale zhoubnou nemoc se mu zdat nepodařilo. Obdržel četná významná československá, francouzská i dalších zemí. Posmrtně byl povýšen do hodnosti majora.

(red)